

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/193/2018
Identifikačné číslo spisu:	2315224706
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2315224706.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banky Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951 proti žalovanému X. R., narodenému XX.XX.XXXX, bývajúcemu v S. B.E. XXX, o zaplatenie 3.969,48 eur s príslušenstvom, vedenom Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 5C/695/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 25. júna 2018, sp. zn. 23Co/351/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 25. júna 2018 sp. zn. 23Co/351/2017 a rozsudok Okresného súdu Galanta z 29. mája 2017 č. k. 5C/695/2015-66 vo výroku, ktorým zamietol žalobu a rozhodol o náhrade trov konania, z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Galanta na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta rozsudkom z 29. mája 2017 sp. zn. 5C/695/2015 prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.969,48 eur spolu s úrokom 253,96 eur, úrokom z omeškania 3,61 eur, úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 4.223,44 eur od 30.1.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom vo zvyšku, t. j. v časti nároku na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 17,90 % ročne zo sumy 3.969,48 eur od 30.1.2013 do zaplatenia, žalobu zamietol a tretím výrokom rozhodol o náhrade trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o úvere č. 3431 dňa 21.8.2012, podľa ktorej žalobca poskytol žalovanému úver v sume 4.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol povinný splatiť do 15.8.2019. Žalovaný po vyčerpaní úveru porušil zmluvnú povinnosť tým, že dlh prestal splácať (zaplatil len jednu splátku v sume 84,22 eur). Žalobca v súlade so zmluvnými podmienkami vyzval žalovaného na predčasné zaplatenie dlhu do 28.1.2013, na ktorú výzvu žalovaný nereagoval a dlh do konca tejto lehoty nesplnil. V časti nezaplateného istiny úveru v sume 3.969,48 eur, nezaplateného zmluvného úroku a úroku z omeškania do predčasného zosplatenia žalobu považoval za podanú dôvodne a preto jej v tejto časti vyhovel. Za dôvodnú považoval žalobu aj v časti úroku z omeškania, ktorý priznal žalobcovi vo výške 8% ročne zo sumy 4.223,44 eur od 30.1.2013 do zaplatenia. Pokiaľ žalobca uplatnil nárok na zaplatenie zmluvného úroku uviedol, že strany si dojednali fixný zmluvný úrok 17,90 % do doby splatnosti úveru,

t. j. do 15.8.2019. Zmluvný úrok predstavuje plnenie pre veriteľa, ktoré prijíma z dôvodu, že dlžník má k dispozícii jeho finančné prostriedky, má tiež výhodu splátok a je teda oprávnený držiteľ týchto peňazí. Na druhej strane dlžník má povinnosť riadne a včas splátky uhrádzať. Ak však nastane splatnosť celej pohľadávky jednostranným úkonom veriteľa, dlžník prichádza o výhodu splátok, prestáva byť oprávneným držiteľom a vzniká mu povinnosť veriteľovi celú dlžnú istinu vrátiť. Ak tak neučiní v lehote splatnosti, dostáva sa do omeškania s plnením dlhu a veriteľ má za čas po splatnosti úveru iba nárok požadovať od dlžníka úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania do úvahy neprichádza, keďže predstavuje neúmernú a neprijateľnú záťaž pre dlžníka ako spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR z 18.09.2012 sp. zn. IV. ÚS 476/2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 28.09.2016 sp. zn. 24Co/769/2015 a rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.06.2015 sp. zn. 6Co/190/2014. Žalobu žalobcu v tejto časti preto ako nedôvodnú zamietol. Právne posúdil vec podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 369 ods. 1, § 497, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

2. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 25. júna 2018, sp. zn. 23Co/351/2017 na odvolanie žalobkyne (napadla zamietajúcu časť rozsudku) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v otázke nároku veriteľa na zmluvný úrok z poskytnutého úveru za čas po zosplatnení, sa stotožnil v súlade s už konštantnou judikatúrou s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť úroky z omeškania. Odkázal na závery prijaté v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod R 59/1998, ktoré akceptoval aj Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV. ÚS 476/2012. Argumentoval, že zosplatnenie ako jednostranný právny úkon veriteľa, zásadne mení pôvodne dohodnutý úverový vzťah. Zmluvné úroky a úroky z omeškania sú síce obe príslušenstvom pohľadávky, avšak majú odlišné funkcie. Zmluvné úroky sú odmenou (cenou) za užívanie istiny a úroky z omeškania predstavujú zákonom stanovenú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od zmluvných úrokov ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dojednané. V prípade predčasného a mimoriadneho zosplatnenia úveru na základe jednostranného úkonu veriteľa (jeho slobodnej voľby), dôjde k zmene pôvodne dohodnutého úverového vzťahu. V dôsledku takéhoto jednostranného úkonu veriteľa vznikne mu nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ má teda právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov. Ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, v rámci ktorého spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa s plnením dlhu ide o protiprávny stav, s ktorým sa spájajú výhradne sankcie v podobe úroku z omeškania s vrátením dlžnej sumy. S takýmto stavom sa nemôžu spájať odplatné plnenia, akým je aj zmluvne dohodnutý úrok, ktorý možno priznať len v prípade stavu lege artis. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu považoval rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti za vecne správny a preto ho podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Uviedla, že odvolací súd rozhodol nesprávne, keď vychádzal z právneho názoru, podľa ktorého po zosplatnení úveru z dôvodu jeho riadneho nesplácania dlžníkom, veriteľovi už neprislúcha nárok na zaplatenie dohodnutého úroku za poskytnuté peňažné prostriedky, ale má za čas po splatnosti úveru nárok požadovať od dlžníka iba úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Argumentovala tým, že pri úverovej zmluve ide o plnenie peňažného záväzku a to v dvoch rovinách, jednak vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky ako aj zaplatiť dohodnuté úroky. Z podstaty zmluvného úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov vyplýva, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá od

okamihu ich reálneho poskytnutia až do doby ich vrátenia. Úrok z omeškania predstavuje zákonnú sankciu za omeškanie dlžníka so zaplatením istiny a na rozdiel od zmluvných úrokov ich veriteľ môže požadovať, aj keď neboli dohodnuté. Keďže právna úprava úroku z úveru ako aj úroku z omeškania má dispozitívny charakter, je rozhodujúce ako sa strany sporu dohodli v zmluve; pritom môžu dohodou uplatnenie oboch inštitútov rôzne kombinovať. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenia § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Uviedla, že úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktorá skutočnosť zakladá vznik nového sankčného záväzku dlžníka vo forme povinnosti zaplatiť úroky z omeškania, čo samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Preto, ak veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť úveru z dôvodu, že dlžník nesplácal úver riadne a včas, má právo požadovať okrem vrátenia peňažných prostriedkov, aj zaplatenie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania v zákonnej alebo dohodnutej výške až do splatenia celej poskytnutej sumy. V tomto smere poukázala na rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/12/2017 a rozsudky Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43Co/23/2017, sp. zn. 43Co/28/2017 a 43Co/7/2018, ktorých dôvody prevzala do svojho dovolania. Vo vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplatnení dlhu odkázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/212/2014. Žiadala preto rozsudok krajského súdu a tiež rozsudok okresného súdu vo výroku, v ktorom súd jej žalobu zamietol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

4. Žalovaný svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalobkyne nevyužil.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania treba zrušiť.

6. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

8. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná podľa citovaného ustanovenia musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

9. Dovolateľka za otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, považuje, či veriteľ má právo na zmluvne dohodnuté úroky z úveru od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, a to aj za obdobie po (predčasnej) splatnosti úveru. Takto zadefinovanú otázku treba považovať za právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže právne účinky dovolania nastávajú podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku, jeho prípustnosť treba posudzovať podľa stavu v čase jeho podania. Dovolateľka podala dovolanie 19.9.2018, kedy skutočne nou nastolená právna otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Nou podané dovolanie tak spĺňa všetky zákonom stanovené predpoklady prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že v čase po jeho podaní už najvyšší súd predmetnú

otázku vyriešil, a to rozhodnutím zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020.

10. Následne dovolací súd pristúpil k posúdeniu, či je dovolanie aj dôvodné. Keďže preskúmaná vec je v okolnostiach skutkových i právnych podobná veci, o ktorej najvyšší súd rozhodol v citovanom rozhodnutí, dovolací súd prevzal jeho argumentáciu, z ktorej vychádzal.

11. V predmetnom rozhodnutí najvyšší súd najskôr uviedol, že otázka (ne)možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení úverovej zmluvy, kde jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, je predmetom dlhodobej diskusie odbornej verejnosti, nakoľko jednoznačné legislatívne riešenie, ktoré by sa výslovne k problematike vyjadrilo, absentuje. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru, kedy sa vyprofilovali tri skupiny rozhodnutí.

11.1. Jedna kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatnení úveru nepripúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru pripúšťa. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil.

11.2. Najvyšší súd ďalej uviedol, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu (aj v preskúmanej veci) je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch). Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) ObZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere § 497 a nasledujúce. Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods.2 OZ).

11.3. Z ustanovenia § 497 a § 502 ods.1 ObZ vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá ObZ je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

11.4. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplyva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

11.5. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravídla vyššie ako úroky z omeškania.

11.6. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa; podstata úverového vzťahu a jeho existencia

zostáva zachovaná. Veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

11.7. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej (celková) výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný, za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

11.8. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ stráca v prípade dojednania, ktoré umožňuje navýšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navýšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ.

11.9. Na druhej strane postavenie veriteľa-dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

11.10. Najvyšší súd na základe týchto argumentov dospel k záveru, že „v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí“.

12. Vec prejednávajúci senát považuje aj v predmetnom spore vyššie vyslovený záver najvyššieho súdu za prijateľný. Ak konajúce súdy založili svoje rozhodnutia v tejto otázke na inom právnom názore, podľa ktorého úroky z úveru po vyhlásení jeho predčasnej splatnosti prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu (následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť len úroky z omeškania), treba mať za to, že ich rozhodnutia spočívajú v nesprávnom právnom posúdení vecí. Dovolací súd dospel preto k záveru, že dovolanie žalobkyne je nielen prípustné, ale aj (čiastočne) dôvodné, a teda, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Nakoľko nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol o náhrade trov konania (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

13. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.